

РЕШЕНИЕ

№ 23454

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4430** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от О. Г. С. с адрес за кореспонденция [населено място],
[улица] против Решение рег.№1216/31.03.2025г по нахд № 2783/2025г на СРС, 116 състав, с което
е потвърден Електронен фиш Серия К № 9938670 на СДВР . С обжалвания ЕФ на касатора, на
основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложена "Глоба" в размер на
100. 00 лв. /сто/ лева за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на въззивното решение поради
нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Според
касатор административно наказателната отговорност е погасена по давност, като се позовава на
справка, изготвена от СДВР, където фигурира отбелязване, че фишът е с приключен статус
„Погасено по давност-наказателно преследване“. Касаторът твърди, че въззивният съд не е
изследвал в цялост условията на повторност за налагане на наказанието, което трябва да се
направи с изричен акт, за което да се съставят необходимите документи. Сочи, че не е спазен
срокът по чл.34 от ЗАНН за издаване на ЕФ, имало несъответствие в протокола за използване на
АТСС, фишът бил погасен по давност, АТСС било невалидно и липсвали доказателства за
връчването му. Изложени са и доводи за липса на основание да бъде санкциониран при условията
на повторност. По тези съображения, подробно мотивирани, се иска отмяна на решението и на
потвърдения с него Електронен фиш.

В съдебно заседание касатор, редовно призован, се явява лично, поддържа касационната жалба и

моли съда да отмени решението на СРС и електронния фиш, издаден от СДВР. Представя писмени бележки, не претендира разноски.

Ответникът, СДВР, в представено становище на пълномощника си гл. юрисконсулт С. К. оспорва твърденията в касационната жалба и счита същата за неоснователна по подробно изложени доводи. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на [чл. 218 АПК](#), приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с [чл. 211, ал. 1 АПК](#) 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на [НПК](#) доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

Срещу С. бил издаден ЕФ Серия К № 4299458 за нарушение от 22.12.2020г., който му бил връчен на 20.03.2021г. и била заплатена наложената „глоба“ по него на 23.03.2021г. За същия срокът за обжалване изтичал на 04.04.2021г. и не е бил обжалван от жалбоподателя, а влязъл в сила на 23.03.2021г. /техническа грешка при посочване на годината 2023г/ с оглед заплащането му в срока за обжалване.

На дата 04.01.2022 г. в 12:45 часа в с [населено място], [улица] с посока на движение от Околовръстен път към ул. Ч. шосе О. Г. С. управлявал МПС – М. Л. вид ЛЕК АВТОМОБИЛ регистрационен номер О. със скорост на движение от 67 км/ч при ограничение от 50 км/ч, важно общо за населеното място, което представлявало превишение от 17км/ч. Нарушението било установено и заснето с АТСС TFR1-M 506 поставено на [улица] с посока на заснемане на автомобилите, движещи се от Околовръстен път към ул. Ч. шосе. Видно от база данни КАТ, собственик на процесния лек автомобил е Ц. Г. М., обстоятелство, което не се оспорва, а се доказва от приложената справка. След заснемане на нарушението, на собственика на автомобила – М. бил издаден и връчен ЕЛЕКТРОНЕН Ф. (ЕФ) № Серия К № 5516866 на СДВР. На 04.01.2022г. същата попълнила декларация, като посочила, че не тя, а жалбоподателят С. бил управлявал посоченото в ЕФ МПС, като същото било върнато на собственика на 13.08.2022г. Към декларацията приложила и копие на СУМПС на жалбоподателя. Първоначално издадения ЕФ бил анулиран и бил издаден обжалваният ЕФ Серия К №9938670. Видно от справката за намерени фишове, ЕФ Серия К № 4299458 за нарушение от 22.12.2020г. срещу жалбоподателя бил връчен на 20.03.2021г. и била заплатена наложената „глоба“ по него на 23.03.2021г. За същия срокът за обжалване изтичал на 04.04.2021г. и не е бил обжалван, а влязъл в сила на 23.03.2021г. /техническа грешка при посочване на годината 2023г/с оглед заплащането му в срока за обжалване.

При установената фактическа обстановка СРС е извел изводи, че Електронният фиш е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно [ЗАНН](#) и [ЗДвП](#). Същият формално отговаря на изискванията на разпоредбата на [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#), установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения със Заповед № 8121-3-931/30.08.2016 г. от Министъра на вътрешните аботи,

образец. При издаването на електронния фиш не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на последния и нарушаващи правото на защита на жалбоподателя. Въззивният съд е приел, че сроковете по [чл. 34 ЗАНН](#) в конкретната хипотеза са неприложими, тъй като те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Нарушението е установено система за моб. видеоконтрол, представляваща одобрен тип средство за измерване. Съдът е приел за доказано авторството на деянието, тъй като автомобилът е заснет с мобилна камера за превишена скорост и снимката е приложена по делото, като върху нея са посочени датата и часът на нарушението, а в същото време жалбоподателят е посочен като лицето, управлявало МПС от собственика му в декларация по [чл. 189, ал. 5 от ЗДвП](#). СРС е приел, че е спазена процедурата по чл. 10, ал. 1 - 3 от Наредба № 8121 з-532 от 12.05.2015 г. за осъществяване на контрол на участниците в движението по пътищата, като е изготвен протокол за използване на АТСС и придружен от изискуемия снимков материал. За неоснователно е прието оплакването, че в ЕФ не е посочена разпоредбата на [чл. 189, ал. 6 от ЗДвП](#), доколкото в [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#) не е предвиден такъв реквизит, още повече, че това не е препятствало жалбоподателя да упражни правата си.

По отношение на приложената санкционна норма, съдът е приел, че същата е правилно определена, като на основание [чл. 182, ал. 4](#), вр. [ал. 1, т. 2 от ЗДвП](#) /в редакцията ѝ към датата на извършване на нарушението/, наказващият орган е наложил наказание глоба в размер на 100лв, за установеното превишение на скоростта от 11 до 20 км/ч, като в случая превишението е 17 км/ч, отчетено след приспадане на толеранс от 3 км/ч в полза на водача от засечената скорост, на разрешената скорост в населено място, ограничена до 50 км/ч, съгласно разпоредбата на [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#). Налице е абсолютно определена санкция, в която предвиденото наказание е точно фиксирано по вид и размер. СРС е изложил и подробни мотиви защо счита за доказано, че нарушението е извършено при условията на повторност. По тези съображения, подробно мотивирани, обжалваният електронен фиш е потвърден.

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания електронен фиш. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. ЕФ е законосъобразно издаден и правилно е потвърден по изложените от СРС подробни мотиви, към които на основание [чл. 221, ал. 2 АПК](#) настоящият съдебен състав препраща.

Неоснователни са наведените в касационната жалба твърдения за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. В изпълнение на задълженията си по [чл. 314, ал. 1 НПК](#), вр. чл. 84 ЗАНН СРС е проверил законосъобразността на електронния фиш на всички основания, като е разгледал и наведените в жалбата възражения. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. В тази връзка неоснователни са доводите на касатора, че в хода на въззивното производство са допуснати съществени процесуални нарушения.

Обосновани и в съответствие със събраните доказателства са изводите на въззивния съд за липса на допуснати съществени нарушения в хода на АНП, безспорна установеност на извършеното нарушение в условията на повторност и правилно наложена санкция. Правилно районният съд е

приел, че ЕФ съдържа предвидените в [чл. 189, ал. 4 ЗДвП](#) реквизити. В тази връзка неоснователен е доводът на касатора, че непосочването в същия на възможността за обжалване е съществено нарушение във формата му, достатъчна да обуслови отмяна. На първо място такова изискване няма в посочената относно съдържанието му разпоредба. От друга страна, липсата на указание пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване ЕФ е относима само към подаването на жалба срещу него, което сакционираният субект е сторил в срок. Също така правилно СРС е приел, че при издаване на ЕФ разпоредбата на [чл. 34, ал. 1 ЗАНН](#) е неприложима. Същата е относима към АУАН, а при санкциониране на субект чрез ЕФ такъв не се издава. В хода на съдебното производство пред СРС са представени необходимите доказателства, установяващи годността на АТСС, с което е установено нарушението. Отговорността на касатора е ангажирана след подадена декларация по [чл. 189, ал. 5](#), вр. [чл. 188, ал. 2 от ЗДвП](#), в която собственикът на МПС, с което е извършено нарушението, е посочил, че именно жалбоподателя го е управлявал на посочените дата, място и време. В такава хипотеза [ЗДвП](#) не изисква посоченото като нарушител лице да бъде извикано от наказващия орган, преди издаване на ЕФ. Разпоредбата на [чл. 189, ал. 5 ЗДвП](#) предвижда, че в такава хипотеза на лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение, както е сторено и в случая.

Неоснователни са и доводите на касатора, че СРС не е изследвал в цялост условията за повторност. От представените в хода на въззивното производство са установени относимите факти, а именно, че с посочения в процесния ЕФ и представен по делото електронен фиш серия К № 4299458, връчен му на 20.03.2021г и влязъл в сила на 20.03.2021г с оглед заплащането му в срока за обжалване, СРС е допуснал техническа грешка при изписване на годината, когато е влязъл в сила ел. фиш, но от доказателствената съвкупност безспорно се установява, че същият е заплатен на 20.03.2021г и съответно е влязъл в сила на тази дата, а не на дата 20.03.2023г. Лицето е наказано за същото по вид административно нарушение, нарушаване на забраната да се превишава определена скорост по [чл. 21, ал. 1 ЗДвП](#). Процесното нарушение безспорно е извършено в едногодишен срок от извършване на предходното –настоящото нарушение е извършено на 04.01.2022г. И с двете нарушения е нарушена забраната да се превишава определена скорост по [чл. 21, ал. 1 ЗДвП](#). Нарушенията на [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#) касаят нарушение на установените в населено място максимално допустими скорости на движение на МПС от съответната категория или въведени ограничения със съответните знаци. За да е налице повторност е необходимо водачът да извърши в съответния срок същото по вид нарушение, а не същото нарушение. Доколкото в случая и с двете нарушения е нарушена забраната да се превишава определена скорост по [чл. 21, ал. 1 ЗДвП](#), правилно СРС е приел, че наказанието е наложено при съобразяване на разпоредбата на [чл. 182, ал. 4 ЗДвП](#). Настоящият съдебен състав приема, че правилно е наложена санкцията, предвидена в [чл. 189, ал. 4](#), вр. [чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП](#), доколкото в хода на производството са приобщени доказателства, очертаващи възприетата повторност на нарушението. В тази хипотеза размерът на глобата е законодателно фиксиран и доколкото процесната глоба е именно в този размер, преценка по [чл. 27 ЗАНН](#) е недължима.

Неоснователен е доводът на касатор, че административнонаказателната отговорност е погасена по давност, тъй като в справката е отразено, че фишът е с приключен статус „Погасено по давност –наказателно преследване“. Така отразеният статус на процесния ел.фиш №К 9938670 не се приема за безспорно установено обстоятелство и не обвързва съда. От доказателствата по делото е видно, че електронният фиш не е влязъл в сила и в случая се прилага абсолютната давност, посочена в чл.81, ал.3 НК. Абсолютната давност е четири години и половина от датата на нарушението, който срок в конкретния случай не е изтекъл.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за правилни фактическите и правни

изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания електронен фиш.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на [чл. 218, ал. 2 АПК](#), при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФ следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството, определени на основание [чл. 37 от Закона за правната помощ](#), във връзка с [чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ](#), в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание [чл. 221, ал. 2](#), вр. [чл. 63в ЗАНН](#), Административен съд - София-град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение рег.№1216/31.03.2025г по нахд № 2783/2025г на СРС, 116 състав, с което е потвърден издателя от СДВР Електронен фиш Серия К № 9938670 .

ОСЪЖДА О. Г. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.